

Krigstjeneste. Jeg har ofte hørt Spørgsmaalet om Indførelsen af en Værneskat nævne her paa Rigsdagen, men jeg har sjældent fundet nogen synderlig indgaaende Sympati for dette Spørgsmaal, og jeg har til Dato heller ikke kunnet føle mig overbevist om, at det var noget, vi særlig skulde lægge Vægt paa at eftertrægte.

S. Olsen: Jeg har ofte haft Lejlighed til i min Stilling som Fagforeningsmand at høre den Part, til hvilken der var rettet Anmodning eller Henstilling om Forbedring af dette eller hint, og specielt om Forbedring af Lønningsforhold, anføre: „Ja, det er rigtigt nok, vi erkende, at den Løn, der gives, er for lille, men De maa dog ogsaa erkende, at der beskæftiges andre Arbejdere i denne eller hin Industri — hvilken det nu er, det nu drejer sig om — der ere mere trængende og som ogsaa maa frem.“ Man har gerne benyttet dette — vi Fagforeningsmænd ere vel kendte dermed — til at forhindre, at de, som stillede Krav eller Anmodning, fik noget. Det forekommer mig, efter at have hørt de forskellige Udtalelser om det foreliggende Lovforslag, at Underofficererne, som dette Lovforslag jo skulde bringe en lille Forbedring, have al mulig Grund til at raisonnere akkurat som Fagforeningsmedlemmer, naar de have stillet Krav. Man har her blandet to Ting sammen. Man har sagt: Vi erkende, at vi have Sympati for Lovforslaget, og samtidig har man sagt: Der er ogsaa andre, som bør hjælpes, nemlig de menige. Nu skal jeg være en af de sidste til at bestride Nødvendigheden af, at de meniges Lønning forbedres. Det ærede Medlem for Møen (Bojsen) nævnede, at det tidligere har været omtalt her i Tinget. Jeg mindes godt for mange Aar siden at have hørt det her, men jeg har ikke set, at enten det ærede Medlem, da han stod for Flertallet her i Tinget, eller andre, medens de have haft Flertallet og formentlig kunde gennemføre noget i saa Henseende, have stillet Forslag om at forbedre de meniges Lønning. Jeg kan føje til, at det Parti, jeg tilhører, har for 30 Aar siden allerede begyndt i Pressen og paa Møder at anke over den lille Løn, der blev budt vore indkaldte Soldater. Jeg har altsaa ikke det mindste imod, at disses Løn gaar op, men jeg mener, man skal behandle hver Ting for sig. Jeg ved vel, at den ærede Ordfører for Flertallet i denne Sal har sagt, at det var et Spørgsmaal, om den Regering, der havde mødt Folketingets Flertal med en knyttet Haand,

havde en lykkelig Haand til at gennemføre Lønningsforbedringer; men jeg har ved en tidligere Lejlighed sagt, at det forekom mig, at det var for Smed at rette Bager at lade Underofficererne undgælde for Regeringens Optræden. Disse Underofficerer ere vist ikke saa overordentlig begejstrede for Regeringen, og de have under alle Omstændigheder meget liden Grund til at være begejstrede for den Minister, der ifølge sin Stilling har forelagt dette Lovforslag. Man kunde maaske sige, at de i en Aarrække have været med til at sætte Ministeren ind som Folketingsmand, og at de vel maa have gjort det, fordi de vare tilfredse med ham. Men nu maa de kunne se, at det ikke er den rette Vej: at vælge en Mand til Folketingsmand, der tillige er Minister, det er vanskeligt at varetage to forskellige Opfattelser paa en og samme Tid. Nu trænge disse Mænd imidlertid til en Lønningsforbedring, hvad alle ere enige om. De Lønninger, der forlanges, ere dog mildest talt alt for lave til Trods for, at de involvere en Forhøjelse efter de nuværende Forhold. Medlemmer af Tinget burde, mener jeg, give alle uden for Tinget, hvad Stilling de end staa i, den Opfattelse, at man her behandler Sagerne paa det Grundlag, hvorpaa de blive forelagte, uden Hensyn til, om vedkommende Regering — hvad jeg naturligvis beklager — har mødt i Folketinget med knyttet Haand, og uden Hensyn til, om Regeringen skulde have en mere eller mindre lykkelig Haand til at gennemføre Sagerne. Jeg mener, at det folkevalgte Ting er mest lykkeligt, der ude i Befolkningen faar det Skudsmaal, at det altid tager Hensyn til en Sags Realitet og ikke til politiske Momenter.

Formanden: For en kort Bemærkning har Folketingsmanden for Hjørring Amts 3dje Valgkreds (Jungersen) Ordet.

Jungersen: Jeg kan ikke give den sidste ærede Taler min Tilslutning, naar han anbefalede at vedtage dette Forslag uden Hensyn til Loven om Søværnets Ordning. Hvis vi nemlig give den højtærede Minister alle disse smaa Forbedringer, som han mener, han trænger særlig haardt til, uden at han vil imødekomme Rigsdagen paa de store Reformers Omraade, hvor vi have et billigt Krav paa Imødekommen; frygter jeg for, at det fører til, at vi faa det lille, men at det store bliver borte. Det kan være, at det ærede Medlem har Ret i — det kender jeg ikke — at Underofficererne ikke se op til den højtærede